

[Aksel Larsen.]

ordenernes tid forbi, medmindre de genfrem-sættes. Men hvis det ærede medlems dags-orden skulle komme til afstemning ved en senere lejlighed — jeg kan som sagt ikke tænke mig, det vil blive nu, for så vil der blive administreret stik imod den hidtidige praksis —, så vil vi kommunister naturligvis stemme imod den. Vi vil derimod anbefale, at man stemmer for vort forslag til dags-orden, og jeg må sige, at hvis det pludselig skulle flaske sig så mærkværdigt, at der kom en helt ny praksis vedrørende afstemningen om dagsordener, således at det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s dags-orden nr. 2 kom til afstemning, så måtte vor dagsorden også kunne komme til.

Jeg vil anbefale, at man stemmer for det af os stillede forslag til motiveret dagsorden. Det vil være i overensstemmelse med det overvældende flertal af befolkningens opfat-telse, det vil være i overensstemmelse med forfatningens regler, og det vil være i over-ensstemmelse også med de synspunkter, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard så sagkyndigt har gjort gældende, selvom det ærede medlem ikke kan lide, at dagsordenen er stillet.

Naturligvis, hvis den højtærede udenrigs-minister havde ret i det, han sagde, sidste gang han havde ordet, så var der ikke megen grund til at foreslå en sådan dagsorden som den, jeg har foreslået. Men det har den højt-ærede udenrigsminister ikke. Til trods for at han under finanslovdebatten er sådan stillet, at han kan få ordet, så tit han vil, og tale ubegrænset, medens vi andre noget mere almindelige dødelige har en ret be-grænset taletid, udnyttede han ikke denne sin fordelagtige stilling til blot på et par punkter at bevise, at han havde haft ret i de påstande, han fremsatte i går, eller at gendrive, hvad jeg har sagt. Han nøjedes stort set med nogle bemærkninger, som man efter behag kan opfatte som flove eller vit-tige — der var nogle nøjsomme mennesker her i salen, der opfattede dem som vittige. Jeg tænker bl. a. på hans bemærkning om, at præsident Trumans rejse til MacArthur er sket uden aftale med Danmarks uden-rigsminister. Ja, det tvivler jeg ikke om, men da udenrigsministeren jo kender min mening om udenrigsministeriets rolle, vil han måske også forstå mig, når jeg siger, at det er ikke altid, at en minister føler sig forpligtet til at indhente alle sine ekspeditionssekretæ-rers tilladelse, før han foretager sig dette eller hint. Men det var iøvrigt ikke det, det drejede sig om. Jeg ønskede at belyse uden-

rigsministerens på ganske urigtigt grundlag givne redegørelse for udviklingen og situa-tionen i Korea og belyse rigtigheden eller urigtigheden af hans påstand om, at det, der er sket i Korea, er en aktion af De Fore-nede Nationer, ved at stille det ganske enkle spørgsmål: Var det som repræsentant for De Forenede Nationer, præsident Tru-man rejste 11.000 km. for at forhandle med MacArthur? Og jeg tilføjede: Optræder Mac Arthur som De Forenede Nationers general eller som en general, der er underordnet Amerikas regering?

De spørgsmål stillede jeg, og den omstæn-dighed, at udenrigsministeren ikke har andet end en meget nøjsom, en meget flov vittighed at svare med, siger tilstrækkeligt om, hvorledes det forholder sig.

Så ønskede udenrigsministeren, at „Land og Folk“ i morgen ville referere Aksel Larsen i samme omfang, som den i dag har refereret ministeren. Jeg synes hellere, at udenrigs-ministeren, som formentlig endnu har beva-ret sit medlemskort til det konservative folkeparti, først skulle bede den konserva-tive presse om at referere Aksel Larsen i samme forhold, som udenrigsministeren re-fereres. Når det sker, kan vi tale om, hvad „Land og Folk“ bør gøre.

Så kommer udenrigsministeren tilbage til spørgsmålet om Kina og kan ikke forstå, at det ikke glæder kommunisterne og mig, at der er tilvejebragt et normalt og venska-beligt forhold mellem Danmark og Kina. Det ville glæde mig meget, hvis dette var tilfældet, og forsåvidt tror jeg ikke, der er noget fjendskab mellem Kina og Danmark, men det, det drejer sig om, er Kina og den kinesiske regering og Danmark og den danske regering. Vi har det indtryk, at der er tilvejebragt det, man kalder normale diplomatiske forbindelser, og dem plejer man at kalde venskabelige, men hvor reelt venskabelige de er, er et helt andet spørgsmål. Vi har også normale diplomatiske og føl-gelig også venskabelige forbindelser med Sovjetunionen og Polen og andre lande, men det forhindrer jo ikke regeringspressen i på det grufuldeste at kaste sig over disse lande og deres regeringer hver eneste dag. Det forhindrer ikke regeringspartiets ord-fører i denne sal i at stå op og udgyde sin vredes skåler over disse lande, deres syste-mer og regeringer, og det forhindrer ikke regeringen og den højtærede udenrigs-minister i at gå ind i en militær alliance, rettet imod disse lande. Når det er for-holdet, giver jeg ikke så forferdelig meget for de påståede venskabelige forbindelser.